

Henk kwam tot geloof in de kerkenbanken

'Dit was God, Hij had me te pakken'

Hij was er niet tegen, hij was er niet voor. Henk Mepschen (48) interesseerde zich gewoon niet voor het geloof. "Ik had er totaal niets mee." Toch kwam hij tot bekering. Het begon op een voor hem wel zeer onwaarschijnlijke plek: in de kerkenbanken.

Henk: 'Ik vond het die eerste keer in de kerk eigenlijk... gezellig!' Beeld: Thea Westerbeek

Thea Westerbeek

Nu zit hij 's zondags 'vooraan in de kerk', zoals ze dat vaak zeggen over mensen die in de kerkenraad zitten. Als iemand hem dat pakweg vijf jaar geleden voorspeld had, zou hij het nooit hebben geloofd.

Henk is onderhoudsman in een fabriek. Beter met zijn handen dan met zijn mond. Maar als hij vertelt hoe hij tijdens dat onvergetelijke Alpha-weekend door God werd aangeraakt, hoeft hij helemaal niet naar woorden te zoeken.

"Ik heb jaren gebeden dat hij tot geloof zou komen," zegt zijn vrouw Gertrud (43). "En nu ben ik stiekem een beetje jaloers op hem. Hij kreeg een Paulus-bekering. Dat had ik ook wel gewild." Maar ze glimlacht erbij. Want hun relatie en het gezinsleven is ten goede veranderd nu Henk 'het licht heeft gezien'. "Het is toch veel fijner als je dit samen kunt delen. Toen wij belijdenis van ons geloof aflegden, zijn onze drie dochters ook gedoopt. Dat wilden ze zelf. Het was een hoogtepunt, een feest voor de hele gemeente."

Henk komt uit een Hervormd gezin, maar zijn ouders deden er weinig aan. Hij is wel gedoopt, zat zelfs op een kerkkoor en is drie jaar naar de zondagsschool geweest. "Maar daar ben ik mee gestopt. Het zei me helemaal niks. Ik ging liever voetbal kijken."

Gertrud, gereformeerd opgevoed, ging na haar huwelijk ook niet meer naar de kerk. "Maar ik geloofde nog wel. En ik wilde mijn

kinderen meegeven dat er een God is. Ik vond dat ze anders iets gigantisch zouden missen. Maar hoe doe je dat? Mijn buurvrouw Jikkie, met wie ik het erover had – zij is lid van de Hervormde gemeente in Dalen – zei: 'Neem je kinderen mee naar de zondagsschool en ga zelf in de leiding.' Dat vond ik een goed idee. Ik

'Na twintig jaar haalde ik mijn bijbel, die stond te verstoffen, uit de kast'

pakte mijn bijbel, die twintig jaar in de kast had staan verstoffen, en ging me er in verdiepen. Langzamerhand ging ik weer voelen dat God bestond. Toen mijn schoonzus overleed, een heel moeilijke tijd voor ons allen, ervoer ik een onverklaarbare troost. Henk vond het allemaal best mooi voor mij, maar niet voor hem."

Thuis

Henk: "Maar ik ging wel met Gertrud mee naar de kerk toen zij de zondagsschoolleiding ging doen. Dan ging zij met een groep kinderen de kerk uit en ik bleef zitten. Tja, dan zat ik daar. De eerste keer viel me eerlijk gezegd nog best mee. Ik had toch wel een bepaald beeld: van plechtig en stil, van stijf en schijnheilige gezichten.

Maar vóór de dienst werd er druk gekletst. Na afloop is er altijd koffiedrinken en dat was eigenlijk heel gezellig. Een paar mensen uit

Column

Brandend verlangen

Wij zitten doodstil, als verstijfd. Pas als ze weg zijn, merken we dat we al die tijd onze adem ingehouden hebben. Het is ook adembenemend als slechts enkele meters van je vandaan een zwaluwenpaar een nestje aan het bouwen is. Wij zeggen het vaker tegen elkaar: onze tuin zou toch ideaal

zijn voor een zwaluwennest. Het varkensbedrijf van de burens genereert ieder jaar een gigantische vliegenplaag. Hinderlijk, maar voor zwaluwen ideaal. En het mag dan een slecht muggenjaar zijn, aan dansmuggen boven onze vijver geen gebrek. Het water, de modderige oevers en het riet: ideale bouwstoffen voor een stevig nest. En eindelijk hebben ze het dit jaar zelf ontdekt. Onder veel getwitter

en getwiet vliegen ze af en aan om hun nest te bouwen. Want dat heb ik ook ontdekt: wij mensen twitteren, maar zwaluwen hebben het uitgevonden! En dat ze een rood gezichtje hebben, dat weet ik nu ook. De wereld is vol kleine wonderen.

Zo kwamen wij een keer de kerk binnen en proefden meteen een andere sfeer. Alle mensen hadden

het hoofd eerbiedig geheven, leek het wel. En er was duidelijk sprake van enige opwinding. Want kijk, daar vloog een vogeltje door het kerkelijk zwerf. Wat één zo'n kleine zwaluw teweegbracht: zo veel plezier. En de feestvreugde werd nog verhoogd toen de goegemeente het aanvangslied mocht zingen dat – echt heel toevallig – op het bord prijkte: Psalm 84. Geen groter

